

ARINCON

1.BASKI
30 BİN
-ADET-

PARADOKYA'NIN YAZARI

CEM GÜLBENT

1

Genç kız bisiklet kaskının tokasını çenesinin altında sıkıştırırken önce bulutlu gökyüzüne sonra da yan gözle kardeşine baktı.

– Korkuyor musun?

– Korkmuyorum da başka zaman mı gitsek? Hem yağmur yağacak gibi.

– Haydi ama İngo. Babamızı bulabilmek için belki de bu son şansımız. Hem annemiz bisiklet sürmemize yalnızca bir saat izin verdi. Bu bir saati de seni ikna etmekle geçirmek istemiyorum.

İngo, ilerleyecekleri yola baktı, derin bir nefes aldı. Önlerindeki binalarla çevrili, bir noktada gökyüzüyle birleşen yolun sonunu kestiremiyordu. Avuç içleri terliyordu. Ablasına döndü:

– Gideceğimiz yeri bilmediğimi daha önce söylediğimi hatırlıyorum.

– Hatırlamanı istediğim bu değil. Babam en son yanına geldiği gece sana anlattıklarını hatırla. Babam öyle bizi terk edip gidecek birisi değil, kesinlikle bize bir mesaj veya ipucu bırakmış olmalı. Hafızanı zorlamak zorundasın İngo. Eğer babamın başı dertteyse ona ulaşmamız gerek..

İngo geçmişe daldı, babasının ne kadar neşeli; hayata, ailesine, bilimsel projelerine ne kadar bağlı biri olduğunu hatırladı. Akli sürekli şifrelerle, bilmecelerle ve projelerle dolu olurdu; sürekli Arya ve İngo'ya sorular sorar, onlara beyin jimnastiği yaptırırdı..

İngo birkaç gün önce ablasını bu ısrarından vazgeçirmişti fakat bugünkü kararlılığı karşısında fazla direnemeyeceğini biliyordu. Kardeş olmalarına karşın ikisi de zıt karakterlere sahipti. Ablası azimli ve inatçıyken İngo çekingen ve kolay pes eden bir yapıya sahipti. Bu zıtlıklarına karşın iyi anlaşıyorlar, birbirlerini çok seviyorlardı; tabii son zamanlarda babalarının kaybolmasıyla ilgili girdikleri tartışmalar hariç. Ablası uzun zaman babalarının kaybolduğunu ve yardıma ihtiyacı olabileceğini, onu mutlaka bulmaları gerektiğini söylüyordu. Buna karşın İngo bu duruma her zamanki gibi tedirgin ve çekimser yaklaşıyordu. İkisi bu konuda bir türlü fikir birliğine varamıyordu.

İngo babası ile geçirdiği son geceyi hatırladı. O gece yattıktan sonra babası yanına gelmiş ve hafızası için daha önce öğrettiği bir tekniğin üzerine bir hikâye anlatmıştı. O gece bunun ne anlama geldiğini anlayamamıştı İngo fakat babası ortadan kaybolduktan sonra aklına soru işaretleri takılmaya başlamıştı. Bu soru işaretlerini ablasıyla paylaşınca ablasının, babasının kaybolduğu konusundaki şüpheleri netleşmiş, İngo'yu bu konuyu araştırmaları konusunda ikna etmişti. Konunun bu noktaya geleceğini ve bisikletleriyle böyle bir yolculuğa çıkacağını hesap etmemişti İngo. Ablasının sorusu ile toparlandı:

– Bizim belirlediğimiz şifreler gibi bir sır mı yoksa? Anlatmak istediklerinin içerisinde böyle bir sır varsa eğer korkma. Bunu senden istemeyeceğim. Ne sen bendeki şifreyi bileceksin ne de ben sendeki. Babamıza verdiğimiz sözü unutmadım. Ben sadece açıklayacakların üzerinden bir sonuca ulaşmaya çalışıyorum.

İngo, endişeli gözlerle yola baktı ve dalgın bir yüz ifadesi ile günlerdir dudaklarında hapsedtiği iki kelimeyi özgürlüğüne kavuşturdu:

- Hafıza çivileri.
- Hafıza çivileri mi?

İngo, ablasına bakıp başıyla onayladı. Babasıyla son gece ne konuştularsa anlatmaya başladı:

– Son gecedен birkaç gün önce yine odama gelmişti. Odama girdiğinde bir gariplik sezdim. Her zaman olduğu gibi neşeli gözükmeye uğraşıyordu ama sesinden ve davranışlarından endişeli ve yorgun olduğu anlaşılıyordu. Bana rakamlar ile hafızamı kuvvetlendirebileceğimden, bir şey ezberlemek istiyorsam bu rakamları kullanarak hafızama ezberimi daha kolay işleyebileceğimden bahsetmişti. Daha sonra her bir rakamı neye benzettiğini açıkladı. Bunları hafıza çivileri kabul edip unutmamam gerektiğini söyledi.

– Şimdi daha da meraklandım. Rakamların neye benzediklerini söyleyecek misin?

– Evet ama bunu yolda yapmam lazım. Sana hem çivilerden bahsederim hem de bu çiviler ile hafızama tutturduğum hikâyeden... Eğer bunlar bir işaretse sen de bana yardımcı olursun.

– O halde en ince ayrıntısına kadar istiyorum İngo.

İki kardeş pedallarına yüklenip bisikletlerinin tekerleklerini döndürerek koltuklarına yerleştiler. İngo, hafızasını zorlayıp hikâyeyi hatırladı ve ablasına anlatmaya başladı:

– Teknik çok kolay. Babam 1 rakamını direğe, 2 rakamını ise kuğuya benzettiğini söyledi. Şimdi sana aklıma gelen ilk örneği vereyim. Diyelim ki annem seni markete gönderdi ve bir kilo domates ile iki tane de ekmek almanı istedi. Hemen hayalinde hikaye kurguluyorsun. Bir tane domatesi direğe fırlattığını hayal et. Her yanı kıpkırmızı olmuş. Oradan geçenler bunu neden yaptın diye sana sert bir şekilde bakıyor. Daha sonra kuğuyu hayal et. Sırtına iki ekmek almış ve gölün karşısına geçmeye çalışıyor. Ekmek satarak geçimlerini sağlayan kuğu! Komik değil mi? İşte bu şekilde istediğin şeyleri bütün rakamlarla ilişkilendirerek aklında tutabiliyorsun.

Bisikletli iki kardeş, evlerinin önünden başladıkları uzun yolda ilerlerken İngo, konuşma esnasında etrafına da bakmayı ihmal etmiyordu. Ablası her geçen saniye daha da sabırsızlanıyordu.

– Babamın anlattığı eşleştirme ya da hikâye, her ne diyorsan, onlar neydi?

– Birincisini anlatırken bir oktan bahsetti. Okun direğe hızla saplandığını hayal ettik beraber. Fakat ok, gösterdiği yönü değil de geldiği yönü göstermek istiyormuş. Ucunu döndüremediğinden dolayı çok sinir olmuş ve sinirinden dumanlar çıkarmaya başlamış. Daha fazla dayanamayınca kuyruk kısmı yanmaya başlamış. Yani 1 rakamı yanan oku temsil ediyor.

O an frene basıp duran abla, kardeşine parlayan gözleriyle bakıp başını hafifçe kaldırdı ve İngo’nun da bakmasını istediği yere odaklandı.

– Bunun gibi bir ok mu?

Karşılarında “Merkez Kütüphane” tabelası duruyordu. Direğin üst kısmına yerleştirilmiş ve yön gösteren tabelanın kuyruk kısmı hafif yanmıştı. Ablası yanık kısmın gösterdiği yöne doğru direksiyonu çevirdi. İngo’nun yanından geçerek ilerledi. İngo, başka bir durum olsa böyle zamanlarda sessiz kalırdı fakat bu sahnede kilit rol kendisindeydi.. O istese de ablası sessiz kalmasına izin vermezdi.

– Peki kuğu ya da kuğular? İkinci sırada ne var?

İngo, hafıza çivileri konusundan kopmuş aklına başka bir şey takılmış gibi gözlerini kısıtı ve ablasının ardından koşarken sordu:

– Bu yolun sonunda büyük bir çukur vardı. Hala duruyor mu?

– Evet, yıllardır yapımına başlanamayan bir inşaat alanı. Çukurun etrafı da uzun bir süredir kapalı. Yoksa iki sayısıyla ile bir bağlantısı mı var?

– Kuğuları büyük bir çukurun içinde hayal etmiştik. Çıkmaya çalışıyorlardı fakat başaramıyorlardı. Bu yola girince aklıma orası geldi.

– İşte bu da bir işaret İngo. Hızlansak iyi olacak.

Yolun sonundaki çukurun bulunduğu alanın yanında yavaşlayıp geriye bakınca kardeşinin de yavaşladığını gören genç kız, İngo'ya biraz acele etmesini söyleyeceği sırada kopan gürültü ile istemsizce sıçradı ve gökyüzüne baktı. Birkaç yağmur damlası yüzüne konuvermişti.

– Bu hızla gidersek eve geç kalacağız İngo. Tedirgin olmanı anlıyorum ama babamız için bunu yapmak zorundayız.

Bir süre sessizce kardeşinin gözlerinin içine bakıp devam etti:

– Yol ikiye ayrılıyor burada. Hangi yöne gideceğiz?

İngo, ablasının yanına gelip durakladı. Çukurun etrafına baktığında yağmur tanelerinin ince ince düşüşünü daha net gördü. Çakan şimşek içini ürpertse de ablasının şimşeklerini üzerine çekmek istemiyordu.

– Hikâyede başka bir olay yok. Sadece kuğular çukurun içindeydi.

– O halde çukurun bulunduğu köşeden döneceğiz. Aksini gösteren bir işaretimiz de yok zaten.

– Bu işaretlerin bir yolu tarif ettiğinden eminmişsin gibi konuşuyorsun.

– Aklıma başka bir seçenek gelmiyor İngo. Evde durup babamızı mı bekleyelim yani? Ya da daha iyi bir fikrin var mı? Haydi, üç sayısını ve onunla birleştirdiğin olayı söyle.

2 (GEÇMİŞ)

Babası, İngo'nun yatağının ucuna oturmuş, oğlunun saçlarını okşuyordu.

– 3 rakamı neye benzerdi benim küçük prensim? Hatırlıyor musun?

İngo, gülümseyerek babasının gözlerine baktı. Babasının ona bu şekilde hitap etmesinden mutlu oluyordu.

– Hafıza çivilerini unutmamam gerektiğini biliyorum baba. 3 rakamını yan çevirirsen martı kuşuna benzerdi.

– Evet. Martı kuşu. Hem dişi martılar genelde üç yumurta bırakır. Bu da hatırlamana yardımcı olabilir. Gelelim bu geceki hikâyemize. Martıların içinde öyle bir tür var ki süse ve gösterişe çok önem veriyor. Hatta boynuna büyükçe bir kolye asmış. Herkese göstermek için durmadan uçup kanat çırpıyor.

– O zaman 1 yanan ok, 2 çukur, 3 de kolye oluyor.

Babası gülümseyerek İngo'nun saçlarını bozarcasına karıştırdı.

– Aferin sana. Bu şekilde akılda tutman daha kolay olacak. Gelelim 4 rakamına.

– Sandalye. Dört ayağı olduğu için 4 rakamının hafıza çivisine sandalye demiştin.

– O halde hemen bir fil hayal et İngo. Sudan korktuğu için sandalyenin üzerine çıkmış. Tabii ki tek ayak üzerinde durup dengesini korumaya çalışıyor. Bir yandan da gözü aşağıda. Suyu düşmekten korkuyor.

İngo, meraklı gözlerle babasını dinledi ve sözünü bitirdikten sonra sordu.

– Bunları neden anlatıyorsun baba?

– Bu gece öğrendiklerimizi pekiştiriyoruz İngo. Hafızanın kuvvetli olmasını istiyorum. Bu sana hayatın boyunca kolaylıklar sağlayacak. Önce basit bir teknik ile başladım ki eğlenceli olduğunu görmeni istedim. Daha sonra farklı teknikleri de öğreneceksin. Hafızanı ne kadar geliştirirsen bir şeyi aklında tutmak ve mantıklı düşünmek için zaman kaybını en aza indireceksin. Hem belki bu tekniklerin yolunu izleyerek ileride babanın yardımcısı bile olabilirsin.

3

İngo, ezberindekileri ablasına söylerken babasıyla son geceki konuşmaları daha bir anlamlı gelmeye başlamıştı. Yağmur şiddetini arttırsa da ilerlemeye devam ettiler. Çukurun bitiminden dönüp pedal çevirdikçe şehirden uzaklaştıklarını anladılar. Etrafındaki yapıların sıklığı azaldı ve bahçesi daha büyük evler birbirini takip etti. Bir evin giriş kapısının demiri kolye biçimindeki tasarımı ile dikkatlerini çekmişti ki bu şekli görür görmez kapının karşısında uzayan yola doğru dönmeleri bir oldu.

Abla ile kardeş hem bisiklet sürdüler hem de etraflarına bakıp fil ile ilgili bir işaret aradılar. Evlerin sıklığının azalması dikkatlerinden kaçtı. Gök gürlemesi şiddetini arttırıp yağmur damlaları hızla yere düşerken yolları üzerinde gördükleri eski bir reklam panosu durmalarına neden oldu. Genç kız, işte 4 numara dercesine kardeşine bakıp gülümsedi. Aynı gülümseme İngo’da yoktu. Her geçen saniye tedirginliği daha da artmaya başlıyordu. İngo içinde daha önce hiç gitmedikleri, hiç görmedikleri yerlere gitmenin korkusunu hissediyordu.

– Yıllar önce bu yol daha sık kullanılıyordu galiba. Baksana, belki de uzun zaman sonra buradan geçen bizmişiz gibi bir his var içimde.

İngo, ablasına hak verircesine başıyla onayladı ve panoya baktı. Çok eskiden yapıştırılmış, çoğu kısımları yırtılmış ya da rengi soluk bir fil, mutlu bir şekilde durmaktaydı. Hangi ürünün reklamıydı ya da ne yazıyordu anlayamamıştı. Yağmurdan ıslanan filin yüz ifadesi, babasının anlattığı hikâye ile ters düşmekteydi. Gerçi önemli olan işaretin bulunması değil miydi? İngo, sıranın 5 rakamına geldiğini anladı ve isteksizce pedalına yüklenip bisikleti hareket ettirdi. Eğer ilerlemeseydi ablası zaten birazdan uyaracak ve yetişmesi için seslenecekti. Bu kez ablasından önce davrandı. Aslında o anda geriye dönmeyi çok istiyordu.

– 5 rakamı eldivendir. Aklımızda ne tutmak istiyorsak bu eldiven ile hayal kurarız.

– Peki, sıradaki işaretimiz ne olacak?

– Şekiller!

Yol kenarındaki ağaçlar, sıklaşmaya başladı. En yakın ev uzaklarda kalmıştı. Daha önce ikisi de buralara gelmemişti. Yakınlarda sokak lambasının bulunmayışı, en yakın evin bile uzakta kalmış olması zaten tereddüt içinde olan İngo’yu daha da tedirgin ediyordu. İngo, yola çıkarken zaten tereddüt içerisindeydi. Bu duygu yavaş yavaş ablasına da etki etmeye başladı. Yine de işaretleri takip edip yolun sonunu merak ediyordu.

– Nasıl şekiller?

İngo, sessizliği tercih etti ve dikkatli bir şekilde bisikletini sürüp endişeli gözlerle etrafa ve daha çok toprak zemine bakarak ilerlemeye devam etti. Ablası, kardeşinden hikâyeyi dinlemek için bu kez ısrarcı olmadı. İngo’nun ilerliyor olması başlı başına sevindirici bir gelişmeydi.

– Toprağın kuru olması dikkatini çekti mi?

İngo'nun sorusu ile fark ettiler ki yağmur bulundukları bölgeye hiç uğramamıştı. Geride bıraktıkları yolda belki halen yağmaya devam etmekteydi. Genç kız, çamurlu tekerleklerine bakıp İngo ile göz göze geldiğinde kardeşinin elinin havaya kalktığını gördü. Freni sıkıp durakladı. Yol kenarındaki küçük taşlar dikkatlerini çekti. Ya çocuklar gelip burada oyun oynamışlardı ya da birileri bu taşları bir işaret olarak kullanmıştı. Kare, üçgen ve daire şeklinde birçok şekil yol kenarında küçük taşlar kullanılarak dizilmişti.

– Şekiller dediğin bunlar mıydı?

– Bilmiyorum. Hayalimizde eldiven ile buna benzer şekilleri temizliyorduk babamla. Nerede kullanacağımızı anlatmamıştı.

Genç kız, içinin ürpermesine neden olan şekilleri görünce durgunlaştı. Kendi kendisine bunun nasıl olabileceğini sordu. Birkaç tane üçgen, değişik boylarda kareler, dikdörtgenler ve daireler vardı. Bu şekilleri biliyordu, daha önce görmüştü. Fakat ne olduklarını bilmiyordu. Bu bilinmezlik onu ürpertiyor ve stres altına sokuyordu. Kimisinin içi boş, kimisinin içinde bir taş kimisinin içinde de tüm alanı kapatan taşlar vardı.

– Bunların bir anlamı olmalı İngo.

– Kesinlikle ama bu kadarlık yeter. Artık geri dönmek istiyorum.

– Hayır, ilerlememiz gerekiyor. Tüm bu yaşadıklarımız tesadüf olamaz değil mi?

– Öyle de...

– İtiraz kabul etmiyorum İngo. Haydi, devam ediyoruz.

Ablası bunları sert bir ses tonuyla söylemişti. İngo'nun isteksiz bakışları karşısında hareket eden ablası şekillerin devam ettiği yola doğru bisikletini sürmeye başladı.

– 6. çividen bahseder misin?

İngo, hafızasını yokladı ve 6'nın düdüğe benzediği aklına geldi. Babası bu düdüğün çok güçlü olduğunu ve üflediğinde büyük bir aynanın çatlayıp parçalandığını hayal etmesini istediğini hatırladı.

– Karşımıza ayna ya da onu çağrıştıracak bir nesne çıkmalı. 6. çivi düdüktü ve ben bu düdüğü çaldığımda hayalimde büyük bir aynayı parçalamıştım.

Genç kız, ağaçlı yolda ilerlerken bisiklet sürmek için aldıkları izin saatinin dolduğunu hatta geçmiş bile olabileceğini düşünse de merakı onu ileriye doğru itiyordu. Az önce yaşadığı şokun etkisini atlatmıştı. İçinden bir his babasını bulmaları yönünde bir ipucuna ulaşacaklarını söylüyordu. Tüm yaşadıkları normalmiş de az önce gördüğü şekiller aklının bir köşesinde soru işareti bırakmış gibi bir hali vardı. Yine de his dünyasının kapılarını şu anda İngo'ya açmaması gerektiğini düşündü. Tedirgin olan kardeşini daha da endişelendirmek istemezdi.

Ne zaman hızlandıklarını anlamadı. İzleyen biri olsa yarış yaptıklarını zannederdi. Abla ve kardeşin aklında şu anda tek bir nesne vardı ve etraflarına dikkatle bakarak ilerliyorlardı. Kaçıracakları en ufak bir ipucu onları bilinmez bir yolculuğa sürükleyebilir ve kaybolmalarına neden olabilirdi. Tek düşündükleri bir ayna ya da aynayı çağrıştıran bir nesneydi.

İngo, ablasına seslendiğinde bakması için parmağıyla ileriye işaret etti. Tekrar pedallara asıldılar ve terk edilmiş yıkık bir eve doğru ilerleyip yakınında durdular. Evin yarısı senelere dayanamayıp yerle bir olmuştu fakat penceresinde kalan ve bir kısmı kırılan camda kendilerini gördüler. Sırılsıklam olduklarını o an anladılar. Heyecandan yağmurun etkisini düşünememişlerdi. İngo, pencere-deki camı işaret edip biri düz giden ve diğeri evin yanından dönen yola baktı.

– Sence düdüğün kırdığı cam bu olabilir mi?

– Eğer aradığımız bir işaretse neden olmasın? Ayna ya da benzeri için düz ilerlemek ister misin İngo?

– Hayır. Artık geri dönmeliyiz. Etraf daha da ıssızlaştı ve başımıza kötü bir iş geleceğinden korkuyorum.

– Az kaldı İngo. Çok az kaldı inan bana. İçimde bir his bulacağımız her ne ise yaklaştığımızı söylüyor. Güven bana.

– Sana güveniyorum ama kendime güvenemiyorum. Bundan sonrası...

– Bundan sonrası yine devam etmek. Haydi ama!

Ablası, kardeşinin sözünü ikinci kez kesmişti. Bunu bilerek yapmıştı çünkü onu dinleyip endişesinin büyüdüğünü gördüğünde belki de geriye dönüp hızla evine doğru gideceğini düşünmüştü. Buraya kadar gelmişken bir sonuç almak istiyordu.

– Evin yanındaki yola dönüyoruz İngo. Biraz hızlansak iyi olacak.

İngo, gözlerini kapattı ve az önce sözlerini bitirememenin sıkıntısını yaşadı. Ellerinde başlayan titremeye hâkim olmalıydı. Ayağını pedala yerleştirdi ve köşeyi dönen ablasının peşinden ilerledi. Aranın açılmasını ve bu ıssız yerde yalnız kalmayı istemiyordu.

Virane evin köşesinden döndüğü anda gözleri yolun ilerisine takıldı ve yaşadığı şokla ayakları birbirine karıştı. Bir anda fren asıldı ve ayaklarından güç alarak bisikleti zor da olsa durdurdu. Fren ön tekerleği kilitlediği için bisikletin arkası havalandı ve İngo takla atmaktan son anda kurtuldu. Ablası, kardeşinin bu heyecanını fark ettiğinde o da birden durdu. Ayaklarını toprak zemine koyup destek aldı ve geriye doğru baktı. Kardeşinin ağzı açık bir şekilde yere baktığını ve tepki vermediğini gördü.

– İngo! İyi misin? İngo!

– ...

Genç kız, ne olduğunu anlayamadı. Cevap vermeyen kardeşine bir kez daha seslendi.

– Korkutuyorsun beni İngo. Neler oluyor?

İngo, elini yavaşça bisikletin ön tarafına doğru uzattı.

– Uçurum!

Ablası, şaşkın gözlerle kardeşinin gösterdiği toprak zemine doğru baktı. Yol gayet normal bir şekilde uzayıp gidiyordu. İngo, titreyen sesiyle bir kez daha fısıldadı.

– Uçurum! Uçurumu görmüyor musun?

Genç kız, kardeşinin gösterdiği yerde uçurum varsa şu an kendisinin o uçurumun üzerinde olması gerektiğini düşündü. Kardeşinin bir hayal gördüğünü ve bu hayali gerçekmiş gibi yaşadığını hissetti. İngo'yu tanırdı. Yalan söylemeyi beceremezdi. Yavaşça bisikletini geriye doğru döndürdü ve sürmeye başladı. İngo'nun yanına geldiğinde bir de onun tarafından baktı. Yol normal bir şekilde uzuyordu. Az ileride hafif bir rampa başlıyordu ve yol tepenin ardından kayboluyordu. Ortada bir uçurum yoktu.

İngo, ellerini direksiyona dayadı ve bir çırpıda geriye dönüp ayağını pedala dayadı. Ablası, kardeşinin kolundan tuttuğunda göz göze geldiler.

– 7. sırada bir uçurum mu var İngo?

İngo'nun nefes alış veriş hızlanmıştı. Endişeli gözlerle ablasının sorusunu evet dercesine onayladı.

– Peki, gözlerini kapatıp ilerleyemez misin?

– Görmüyor musun abla, az daha uçuruma düşüyordum.

Ablası tekrar yola bakıp kardeşine doğru döndü.

– Aşağıda bir şey mi var İngo?

İngo, yeniden başını salladı.

– Ne var? Söyleyecek misin?

İngo, derin bir nefes alıp vererek kendine gelmeye çalıştı. Başını yola çevirmemeye özen gösteriyordu. Yutkundu ve ağzından tek bir kelimenin harfleri döküldü.

– Şifre.

Ablası, hayret edercesine baktı. İngo, konuşmaya devam etse de sesindeki kesiklik, yaşadığı heyecanı hissettirmekteydi.

– Şifreyi oraya gömmüştüm.

– Babam son gece senden bunu mu istedi?

– Hayır. Başka bir hikâye anlattı ama ben dinlemedim. Çünkü o gecedan birkaç gün önce çivileri öğrettiğinde ben, babam için belirlediğim şifreyi bu uçurumun altına gömmüştüm. Son gece 7 rakamı için ne anlattı bilmiyorum. O an aklıma şifre geldi ve onu unutmamak için zihnimi kapattım. Bunu ona söyleyemedim.

Genç kızın birden omuzları düştü, yüzü asıldı.

– Yani devamını bilmiyorsun, öyle mi?

İngo, biraz korku dolu ve biraz da mahcup bir şekilde onayladı. Ardından pedalına yüklenip dönüş yoluna geçti. Ablası, kardeşinin ardından bakakaldı. O da tedirgin olmuştu ama bir yandan da kızmıştı.

– Ah İngo! Sana inanamıyorum.

Tepeye doğru uzayan yola başını çevirdi. Gitmek istediği taraf orasıydı ama geriye dönüp uzaklaşmaya başlayan kardeşini yakalaması gerekiyordu. İçindeki nefesi sınırlı bir şekilde geri verdi ve İngo'ya yetişmek için harekete geçti.